

Niels Johan Juhl-Nielsen, den 14. december 2024.

Til Rigsrevisionen/Statsrevisorerne

Hvordan har regeringen med etableringen af et nyt ministerium håndteret befolkningens sikkerhed og beredskab?

En opfordring om at iværksætte en nærmere undersøgelse.

”Ministeriet for Samfundssikkerhed og Beredskab er født med en væsentlig uklarhed, fordi det ikke står klart, om det har lovhjemmel til at kræve eller blot anbefale noget, når det skal pålægge andre at styrke deres beredskab”. Sådan skriver Kristeligt Dagblad (10. november 2024) efter samtaler med minister for Samfundssikkerhed og Beredskab Torsten Scharck Pedersen - og sekretariatschef Bjarne Nigaard fra Danske Beredskaber supplerer med at udtale, at det haster med at få det på plads.

I korthed handler ministerens konstaterede uklarhed om det magtrum den nye minister i et nyt ministerium kan operere i. Hvorledes er de specifikke lovgivningsmæssige rammer og betingelser for det nye ministeriums og dets ministers ageren?

Man kan starte med at konstatere, at ministeriet ikke er noget typisk sektorministerium som f.eks. Kirkeministeriet eller Miljøministeriet. Det nye ministeriums karakter af ”Whole-of-society” (altså tiltænkt at skulle operere på tværs af sektorer) nødvendiggør en klar afgrænsning i forhold til f.eks. statsministeriet, finansministeriet og forsvarsministeriet og naturligvis skal ministeriet ikke erstatte eller overtrumfe den samlede regering. En sådan selvfølgelig og nødvendig klar lovgivningsmæssig indpasning og afgrænsning af det nye ministerium skete ikke i forbindelse med etableringen af ministeriet. Intet kommissorium, ingen redegørelse for utilstrækkeligheden i det beredskab som Folketinget tilrettelagde i forlængelse af Sovjetunionens kollaps og National Sårbarhedsudredning eller endsige nogen dead-lines blev givet til den nye minister, som alene havde fået overleveret en liste over sagsområder fra otte ministerier, der skulle indgå struktureret og operationelt i det nye ministerium. Medarbejdere fra de otte ministerier med forskellige kulturer fulgte med.

Noget af en udfordring for ministeren, men dybest set også for regeringen og Folketinget. For regeringen havde sat ministeren på en urimelig uriaspost. For regeringen havde ikke gjort sit hjemmearbejde inden regeringen – langt om længe – tog skridt til at løfte samfundsberedskabet. Ønsket om nedsættelse af en kommission er derfor – omend ubejligt sikkerhedssituationen

taget i betragtning – helt på sin plads. For ikke blot har der været uklarhed om det nye ministeriums hele DNA. Det er også uklart, hvorfor en minister for Samfundssikkerhed og Beredskab ikke naturligt har fået sæde i regeringens sikkerhedsudvalg.

Hvad fortæller historien om indretningen af det danske beredskab?

Systemfejlen, set af Sårbarhedsudredningen (2004)

Som led i den politiske Aftale om Redningsberedskabet efter 2002 blev det besluttet, at der skulle gennemføres en national sårbarhedsudredning. Det overordnede formål med udredningen var at kortlægge samfundets sårbarhed og give en vurdering af den civile sektors beredskab i forhold dertil. Blandt andet terrorangrebene 11. september 2001 havde ændret betingelserne for beskyttelsen af det danske samfund grundlæggende, og med det nye trusselsbillede stod det derfor klart, at sondringen mellem militære og civile trusler ikke længere var relevante.

En tværgående problemstilling i Sårbarhedsudredningen (2004) præsenteres som, ”om der vurderes at være behov for en større grad af koordination, ledelse og styring i beredskabet. Et generelt træk er, at risici og trusler i højere grad end tidligere går på tværs af de geografiske og administrative grænser mellem myndighedsudøvere. Dette øger betydningen af overordnet styring, koordination og ledelse på tværs af ovennævnte grænser inden for beredskabssystemerne.

Sektoransvarsprincippet på beredskabsområdet betyder, at det i dag er de enkelte myndigheder, der har ansvaret for at dimensionere sektorberedskabet på baggrund af myndighedens egen vurdering af trusler og risici, der er relevante for sektoren.

Den tværgående karakter af trusler og risici og den indbyrdes afhængighed mellem samfundets sektorer kræver en vurdering af, om sektoransvarsprincippet (min understregning, nj) bør suppleres med en øget kompetence til i større omfang end hidtil at kunne foretage tværgående og koordinerede analyser og vurderinger af samfundets sårbarhed”. (National Sårbarhedsudredning, s. 22)

De tyve år der er gået siden offentliggørelsen af National Sårbarhedsudredning har ikke ført til klargøring om indholdet af et ”whole of society” beredskab, koordinationsbehovet end sige ledelse af det danske beredskab. For hverdagen i Danske Beredskaber er det ifølge formanden en realitet, at redningsberedskabet ikke har noget på hylderne, hvis noget skulle ske som ligger ud over, hvad det daglige responsredningsberedskab skal kunne klare.

Men hvad er det, der er sket ved at samfundsberedskabet skal tænkes i den teknokratiske betegnelse sektor og videre som sektoransvar og ovenikøbet at princippet om sektoransvaret skal gøres til et kendetegn ved dansk beredskab?

Som en hovedhjørnestein i dansk beredskab optræder ”sektoransvarsprincippet” første gang i National Sårbarhedsudredning i 2004. Også før 2004 var det ministerier og styrelser ansvar for planlægningen under krig og kriser, men da havde man Indenrigsministeriet til at koordinere.

Systemfejl, set af to medarbejdere i Beredskabsstyrelsen (1997)

Tidligere, publiceret i tidsskriftet "Krigsvidenskab" skrev Henrik G. Petersen og Niels Jacobsen artiklen "Totalforsvaret og det civile beredskab" (publiceret 10. marts 1997). Heri gør de rede for nogle afgørende principper for det civile beredskab.

"Planlægningen af det civile beredskab er baseret på princippet om, at den myndighed, der varetager en funktion i fredstid, også skal varetage den under krise eller krig. Myndigheden skal i fredstid planlægge for videreførelse af funktionerne under krise eller krig (ansvarsprincippet). Man har herved ønsket at sikre, at der i fredstidsadministrationen tages beredskabsmæssige hensyn, så flest mulige beredskabsforberedelser på denne måde bliver gennemført på den for samfundet billigste måde. Der skabes herved også en beredskabskontinuitet fra dagligdagens funktioner over de store ulykker til katastrofer, herunder krigshandlinger. Endvidere opnås, at flest mulige bliver bekendt med beredskabsplanlægningen på det pågældende område og dermed kender en del af grundlaget for de prioriteringer og improvisationer (min markering, nj), der kan blive nødvendige under krise eller krig.

Der skal endvidere være mindst mulig forskel mellem fredstidsorganisation og krigstidsorganisation (organisationsprincippet). Planlægningen skal desuden tilsikre et beredskab, der løbende justeres og tilpasses i takt med udviklingen i samfundet (fleksibilitetsprincippet). Det øverste ansvar for koordinering af landets samlede beredskab påhviler regeringen".

Understregningen i ovennævnte tekst mere end antyder, at landets beredskabs set-up ("den danske model"?) med beredskabsloven af 1993 hverken er udformet mhp. det komplekse samfunds risici- og sårbarheder (hybridkrig) endsige på egentlig krigsførelse.

Af den ovennævnte fremstilling fremgår, at der for det civile beredskab hersker tre grundlæggende principper: Ansvarsprincippet, organisationsprincippet (også kaldet lighedsprincippet) og fleksibilitetsprincippet (også kaldet nærhedsprincippet).

Det bemærkes, at det hernævnte generelle "ansvarsprincip" i National Sårbarhedsudredning (2004) ændrede karakter til det mere indskrænkede og operativt vejledende udtryk "sektoransvarsprincip".

Men endnu tidligere, nemlig efter Anden Verdenskrig - hvori Danmark ikke direkte deltog - på et tidspunkt, hvor alle fredsproklamationerne efter krigen var blevet gjort til skamme, da blev der gjort overvejelser over, hvordan et samlande civilt beredskab skulle organiseres.

Systemfejlen, set under den kolde krig (1959)

Affødt af Sovjetunionens overgreb på Ungarn i 1956 og Suez-krisen tog statsminister H.C. Hansen i 1956 initiativ til nedsættelse af et arbejde om civilt beredskab. 11. marts 1959 fremlagde statsministeren i Folketinget dét, der senere på året blev "lov om det civile beredskab", med disse ord: "Vi må gøre os det klart, at når vi taler om et lands beredskab, må vi tænke ikke alene på den

militære sektor, men også på den civile, og denne sidste vil omfatte ikke alene det, vi i daglig tale forstår ved civilforsvaret, men hele den administrative, økonomiske og psykologiske side af beredskabet... Det administrative beredskab omfatter den planlægning og de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre opretholdelsen af regeringens funktion og af civiladministrationens funktion i alle led, regeringens forhold til folketinget o.s.v., medens den økonomiske side af beredskabet omfatter alle led af samfundshusholdningen: levnedsmidler, brændsel, transport, produktion, arbejdskraft, kommunikationer o.s.v.”.

Forsvaret, civilforsvaret, politiet og det civile beredskab udgør således elementerne i landets samlede beredskab. Redningsberedskabet var en del af den civile sektor.

Det civile beredskabs indsats er at sikre samfundets fortsatte funktion og den enkeltes velfærd, evt. efter at den umiddelbare reddende og afbødende indsats er afsluttet. Det civile beredskab dækker nemlig over offentlige myndigheders planlægningsansvar og -arbejde, herunder allerede i fredstid at planlægge med henblik på løsning af opgaver under krise eller krig. Herved adskiller det civile beredskab sig også væsentligt fra forsvaret, politiet og civilforsvaret, som er egentlige organisationer, hvis arbejde det er at planlægge med henblik på kriser og krig, mens de civile myndigheders primære arbejde er rettet mod fredstidsopgaver.

Offentlige myndigheders planlægningsansvar og -arbejde (herunder kommunerne) var koordineret af Indenrigsministeriet. Bemærk den udtømmende formulering i §2, stk. 2 i lov om civilt beredskab: ” Det påhviler *indenrigsministeren* at koordinere planlægningsarbejdet inden for det civile beredskab og de dermed følgende foranstaltninger og at gennemføre den del af arbejdet, der ikke varetages af andre myndigheder.”

1959-lovgivningens ”whole-of-society” approach

I 1956 invaderede Sovjetunionen – som nævnt - Ungarn og om Suez-kanalen herskede stor usikkerhed mellem stridende parter. Under hele den kolde krig var der stor nervøsitet for ikke blot en russisk invasion, men også for en atomkrig. Derfor var der gode grunde til at tænke i og udvikle et beredskabskoncept eller en planlægningsidé for udviklingen af samfundet, hvis udviklingen skulle gå mod krise med udsigt til krig.

Formålet med lov om det civile beredskab, der blev vedtaget i december 1959, fremgår af lovens §1: ”Det i medfør af denne lov gennemførte planlægningsarbejde og de i medfør af loven truffene foranstaltninger skal have til formål at fremme landets samlede forsvar, herunder at sikre opretholdelse i krigstid af regeringens funktioner og af den statslige og kommunale forvaltning, opretholdelse af ro og orden, styrkelse og udnyttelse af landets produktionsevne og transport- og kommunikationsapparat samt sikring og fordeling af forsyninger af enhver art”.

I 1960 opstod civilregionerne som supplement til de allerede eksisterende militærregioner, beredskabsregioner og politiregioner.

”Baggrunden for civilregionerne var et ønske om et administrativt led, som svarede til de hidtidige militære regioner og civilforsvarsdistrikter (senere benævnt civilforsvarsregioner og senere igen beredskabsregioner) samt et ønske om at sikre, at ingen del af landet skulle være uden en overordnet administration i tilfælde af krig, hvor brug af atomvåben kunne gøre det meget vanskeligt at gennemføre civil administration af landet.

Civilregionerne er derfor også blevet kaldt statsmagtens lokale og regionale krigstidsadministrationer. Hovedopgaven for civilregionerne bestod i fredstid i at koordinere planlægningen af det civile beredskab i regionen. Civilregionens stabsorganisation skulle først etableres fuldt ud under krise eller krig. Regionsamtmanden (i hovedstaden formanden for Overpræsiediet) og de øvrige tre regionschefer fra forsvaret, civilforsvaret og politiet udgjorde den regionale totalforsvarsledelse, der benævntes regionsledelsen eller den regionale totalforsvarsledelse.

Regionsledelsen havde under en national krise og krig som hovedopgave, at:

- Samle og formidle informationer om situationen i totalforsvaret.
- Prioritere og koordinere anvendelsen af regionens civile resurser, der angik totalforsvaret inden for regionen – herunder at henlægge konkrete opgavers løsning til andre udførende myndigheder (f.eks. kommunerne) i så stor en udstrækning, det var muligt.
- Orienter om forhold af fælles interesse og koordinere omkring iværksættelsen af myndighedernes planer.
- Bistå og aflaste regeringen og centraladministrationen.

Den enkelte regionschef havde inden for sit eget ansvarsområde kompetence til at træffe de beslutninger og iværksætte de foranstaltninger, som var blevet dem uddelegeret. Fuld kompetence kunne uddelegeres, og blev givet automatisk, hvis forbindelsen til de centrale myndigheder i REGAN VEST og ØST blev afbrudt. I 2003 blev civilregionerne nedlagt, og politiet overtog en række af de planlægningsmæssige og koordinerende opgaver inden for det civile beredskab.

Går vi et skridt længere frem i tiden til politireformen i 2007, nedlægges politiregionerne ligeledes - og det koordinerende ansvar overgik til politidirektørerne i de 12 nye politikredse.”

(www.reganvest.dk)

Uagtet den skildrede beredskabsmæssige infrastruktur kan skrives tilbage til den kolde krig og endda kun som administrativ planlægningsidé, så fortjener organisationsformen en tanke og en overvejelse, ikke mindst i lyset af, at det ikke er lykkedes at reformere den såkaldte ”danske beredskabsmodel”, som grundlæggende i dag alene er koncentreret om redningsberedskabet og ikke indeholder noget beredskab eller nogen beredskabsledelse.

Beredskabsloven

Beredskabsloven indeholder i dag ingen direkte anvisninger på, hvordan man skal forholde sig til det civile beredskab, bestående af samarbejdende sektorer. Loven indeholder flg. hovedafsnit: det statslige redningsberedskab, det kommunale redningsberedskab og dets opgaver, indsættelse af

redningsberedskabet, beredskabsplanlægning, radiokommunikation og forebyggende foranstaltninger og fysisk beskyttelse af nukleart materiale og nukleare anlæg mv, men ikke egentlig bestemmelser, som matcher det nye Ministerium for Samfundssikkerhed og Beredskab og dets særlige "Whole-of-society" opgaver.

Dog skal det tilføjes, at Beredskabslovens § 79, stk. 7 indeholder denne formulering: "Administrative forskrifter udstedt i medfør af lov om det civile beredskab, jf. stk. 2, forbliver i kraft, indtil de afløses af regler udstedt i medfør af denne lov." Altså: Lov om det civile beredskab ophæves, men lovens administrative forskrifter forbliver i kraft.

Ligger her ikke her muligheden for at genoplive "landet" – det geografisk-fysiske land med mennesker, natur og værdier – som det, vi som danskere vil ære og forsvare, udtrykt i civilregionens regionsamtmanden, der er statens repræsentant på det regionale plan?

Det siger vel sig selv, at det er ministeren der inden for et nøje defineret samfundsområde er den ansvarlige for at gennemføre planlægning og i det hele taget at have fokus på forhold der vedfører området. Det er formuleret i lov om civil beredskab § 2 således: "Det påhviler de enkelte ministre, hver inden for sit administrationsområde, at gennemføre det planlægningsarbejde og træffe de foranstaltninger, som til enhver tid måtte være påkrævet med henblik på tilrettelæggelsen af landets civile beredskab".

Men naturligvis må vi som land i helhedens interesse koordinere de enkelte samfundsområder til det, der bliver et stykke Danmark. Det fremgår af lovens §2, stk. 2: "Det påhviler **indenrigsministeren** at koordinere planlægningsarbejdet inden for det civile beredskab og de dermed følgende foranstaltninger og at gennemføre den del af arbejdet, der ikke varetages af andre myndigheder."

Med bortfald af ovennævnte paragraffer, der var indeholdt i lov om civilt beredskab står Danmark uden en myndighed, der koordinerer for det civile beredskab. Under indflydelse af Sovjetunionens sammenbrud forvanskes således Indenrigsministeriets koordinationsforpligtelse iht. lov om civilt beredskab til et isoleret såkaldt sektoransvarsprincip. To forskellige måder at forholde sig til samfundet på, som ingenlunde er sammenlignelige.

National Sårbarhedsudredning (2004) fastholder tre principper for beredskabet, om end med andre navne, herunder at "ansvarsprincippet" omdannes til "sektoransvarsprincippet". Fra således at Indenrigsministeriet (1959-lovgivning) forestår planlægningsopgaven at koordinere det civile beredskabs udtryk i forskellige ministerområder og for kommuner og regioner opgives dette til fordel for et snævert teknokratisk. I udredningen gøres også opmærksom på, at det skal gøres under hensyntagen til en effektiv udnyttelse af ressourcerne "der vurderes at kunne afsættes til beredskabet i forhold til andre prioriterede opgaver."

Således opsummerer National Sårbarhedsudredning formålet med beredskabet og de tre principper:

”Formålet med beredskabet er at beskytte og sikre befolkningens liv, samfundets værdier, miljø og samfundsvigtige funktioner. Beredskabet indeholder to centrale elementer, dels den forebyggende indsats for at forhindre at trusler bliver til uønskede hændelser, dels den afhjælpende indsats for at begrænse og afhjælpe eventuelle konsekvenser, hvis de uønskede hændelser alligevel indtræffer. Hidtil har beredskabet været opbygget ud fra følgende overordnede generelle principper og vilkår:

Sektoransvarsprincippet, som indebærer, at den myndighed eller organisation, der har ansvaret for et område under normale forhold, også har ansvaret for nødvendige forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i forbindelse med ekstraordinære hændelser som f.eks. kriser og katastrofer.

Princippet om enstrenghed, som indebærer, at der er størst mulig lighed mellem en given organisation under normale forhold og i tilfælde af uønskede ekstraordinære hændelser, således at omfanget af organisatoriske tilpasninger ikke bliver af større omfang, end situationen tilsiger.

Princippet om nærhed, som indebærer, at beredskabsopgaverne bør løses så tæt på borgerne som muligt, og dermed på relevante og laveste egnede organisatoriske niveau.

Udover ovennævnte principper gælder som et vilkår for beredskabet på linje med øvrige områder, at der skal være en effektiv udnyttelse af de ressourcer, der vurderes at kunne afsættes til beredskabet i forhold til andre prioriterede opgaver. I dette hensyn indgår også vurderinger af, hvorledes der opnås det mest relevante beredskab for de afsatte ressourcer.” (s. 20-21, National Sårbarhedsudredning)

Opmærksomheden henledes - som tidligere nævnt - på, at Sårbarhedsudredningen selv udtrykker en betænkelighed ved om koordineringsbehovet er dækket. Men ved at fastholde det hjemmestrikkede danske beredskabsprincip om sektoransvaret blokeres over for det at kunne se det hensigtsmæssige i at orientere sig mod et geografisk områdeansvar som eksempelvis er et bærende princip for beredskabet i Sverige.

Sverige

Alternativet til en central myndigheds planlægning for siloer/sektorer på vegne af et folketingsflertal og en befolkning er at droppe silotænkningen og gøre som svenskerne. Sverige har indtil for få år siden været et neutralt og alliancefrit land. Som sådan har et ophøjet sektoransvarlighedsprincip derfor heller ikke været herskende i Sverige. Sverige synes i perioden at have planlagt ud fra princippet om ”Whole-of-society” og har **det geografiske områdeansvar** som et grundlæggende og bærende planlægningsprincip (altså planlægges horisontalt for kommuner og de regionale län).

De svenske kommuner udgør basisenheden i det svenske beredskab og de svenske län planlægger sammenhængende på tværs af alle regionens kommuner. Det vil sige, at svenske kommuner udarbejder risiko- og sårbarhedsanalyser og desuden sikkerheds- og beredskabsplaner. Næste niveau er de svenske län. Alle län udarbejder sikkerheds- og beredskabsplaner på baggrund af

risiko- og sårbarhedsanalyser. Og endelig så samler Myndigheten for Samhällskydd och Beredskap (MSB) alle analyser og planer fra de svenske län til samlede dokumenter for det svenske beredskab. Altså: kommuner-län-nationen (MSB) hvor der for hver del planlægges horisontalt og dernæst så er der etableret en vertikal sammenhæng op til MSB.

1. oktober 2022 trådte i Sverige en sammenhængende strukturreform af kriseberedskabet og det civile forsvar i kraft og reformarbejdet fortsætter. Sverige har historisk en tradition for som neutral nation at have et stort fokus på samfundssikkerhed og beredskab.

Her redegøres nøje for det svenske beredskab:

<https://www.msb.se/sv/amnesomraden/krisberedskap--civilt-forsvar/det-svenska-civila-beredskapssystemet/strukturreform-av-krisberedskap-och-civilt-forsvar/>

Svensk beredskab opererer med begrebet "sektoransvarlig myndighed" samtidig med, at man opretholder områdeansvaret. Altså et vertikalt og et horisontalt princip søges integreret. Om områdeansvaret i den nye reform hedder det:

"Grundlæggende principper for kriseberedskab forbliver: Ansvarsprincippet, nærhedsprincippet, princippet om lighed. - Det geografiske områdeansvar for regeringen på nationalt plan, for amtsforvaltninger på regionalt niveau og for kommuner på lokalt niveau forbliver uændret. Herudover vil de civile amtslige forvaltninger have det geografiske områdeansvar for civilforsvaret inden for det civile område."

Konklusion

Danmarks situation i 1956 med Sovjetunionens overfald på Ungarn og yderligere med Suez-konflikten affødte 1959-lovgivningen om civilt beredskab og planlægningsideen om en opdeling af Danmark i 7 regioner, hvor militær, civilforsvar, politi og civilt beredskab indgik og med statsamtmanden som regionsleder i kraft af at være statens regionale repræsentant. Herved opstod en overskuelighed og gennemskuelighed i det samlede beredskabs organisering, som ikke kendes i dag.

Situationen er i 2024 – set fra et dansk perspektiv - måske endnu mere kompliceret og krise-/krigstruet. Derfor vækker det undren, at regeringen ikke har ladet 1959-beredskabskonceptet indgå i overvejelserne om en reorganisering af det danske beredskab. End ikke en evaluering af det danske beredskabs udvikling/afvikling har der været gjort forsøg på i forbindelse med etableringen af et nyt ministerium.

Havde myndighederne foretaget en sådan analyse havde man kunnet konstatere, at hverken redningsberedskab eller beredskab indgik som platforme, der naturligt skulle indgå, da det offentliges opgaveportefølje skulle på bordet og en strukturreform af den offentlige forvaltning skulle gennemføres i en "ny verden" efter murens fald (Opgavekommissionen, 1998 og Strukturkommissionen, 2004). Et dansk beredskab er grundlæggende ikke blevet medtænkt, at det offentliges opgaver og organisation i samfundet skulle nytænkes, hvad der skete efter Murens fald.

Når hertil lægges, at en række danske ledere gennem årene har fulgt f.eks. møderne i World Economic Forum og fået de årlige rapporter fra Global Risk Forum i hånden, hvor kompleksiteten i risikolandskabet er blevet udrullet (ikke mindst klima- og biodiversitetskrisen), kan det yderligere undre, at analyserne fra et sådant internationalt anerkendt netværk ikke har kunnet sætte sig spor i hjemlige analyser og organiseringen af vort beredskab. Eller i det mindste at der blev fokus på om Danmark overhovedet gennem uddannelse og forskning rådede over den "analysekraft", der skal til for at udvikle dækkende risiko- og sårbarhedsanalyser.

Rigsrevisionen/Statsrevisorerne har med diverse rapporter gennem årene siden omlægningen af det danske beredskab - til det vi kender i dag - udtalt sig til forskellige sider af det danske beredskab.

På den og den øvrige ovennævnte baggrund generelt opfordrer jeg hermed Rigsrevisionen/Statsrevisorerne til at vurdere regeringens beslutning om nedsættelsen af et nyt ministerium og håndteringen af den dermed forbundne proces. En særlig opmærksomhed bør vies (1) fraværet af nogen som helst form for kommissorium for arbejdet med etablering af et nyt ministerium og (2) fraværet af en evaluering af det hidtidige beredskabskoncept.

/ njohan

Niels Johan Juhl-Nielsen, senior advisor og cand.scient.adm.

Tidligere ansat hos Overborgmesteren (katastrofeberedskab) og Københavns Brandvæsen med "sikkerhed og beredskab" som ansvarsområde. Var ved det statslige regionale beredskabs nedlæggelse (2003) Københavns Kommunes repræsentant i Civilregion VI, som havde Overpræsidiets som koordinerende myndighed. Deltog i udarbejdelsen af National Sårbarhedsudredning (2004).

Bilag:

Artikel i Information: <https://www.information.dk/debat/2024/03/danmarks-beredskab-rotterne-brug-gevaldig-opgradering>

Artikel i Altinget:

<https://www.alinget.dk/forsvar/artikel/tidligere-sektionsleder-den-naturlige-erstatning-for-sektoransvar-er-samfundsansvar>